

کفرِ درون

این ما، که به دعوی، ز فلک نیز سریم
از بهر چه هر روز، ز پیشین، بتریم
تو، در وطن آواره و، دل مرده و، ما
در غربت، ازین سان، دژم و دربه دریم

تا چند ازین ریده‌ی اهرمین زشت
با خونِ جگر، تخمِ هدر باید کِشت؟
این گندِ هزار و چار صدساله، بهل
زین بیش، بر این دوکِ تبه، نتوان رشت!

گیرم که نخوانده‌ای تو قرآنِ مبین
 زی دُنبه نگر یک ره و، انصافِ ببین
 جز نکبت و فقر و درد و بیماری و مرگ
 بوده‌ست نصیبِ مان، ازین نکبتِ دین؟

زین تشنه‌به‌خون، چو زخمِ چرکین، تا کی
 گنداکِ بلا و فتنه و کین، تا کی
 با چشمه‌ی جوشنده‌ی هر دم ز درون
 آلوده‌ی صد خلا خلا دین، تا کی؟

برخیز و، کمِ خِلائی این خستر گیر
 وین سوخته‌هستی، همه خاکستر گیر
 یاری طلب از کفرِ درون، گبرِ کهن
 از مرگ برآی و، زندگی از سر گیر!

م: سهرابی